საქ. სსრ კ. მარქსის სახ. სახ. რესპუბ. ბიბლიოთეკა

პროლეტარელებო ყველა ქვეყნისა, შეერთდით!

კომუნისტი

გაზეთი გამოდის 1920 წლის 3 ივნისიდან

საქართველოს კომუნისტური პარტიის ცენტრალური კომიტეტის, საქართველოს სსრ უმაღლესი საბჭოს და მინისტრთა საბჭოს ორგანო

КОМУНИСТИ — ОРГАН ЦК КП ГРУЗИИ, ВЕРХОВНОГО СОВЕТА И СОВЕТА МИНИСТРОВ ГРУЗИНСКОЙ ССР

№ 208 (20249) — ხუთშაბათი, 8 სექტემბერი, 1988 წელი. — ფასი 3 კაპ.

საქართველოს კომპარტიის ცენტრალურ კომიტეტში

ორიგ სხდომაზე 6 სექტემბერს საქართველოს კომპარტიის ცენტრალური კომიტეტის ბიუროომ განიხილა და მოიწონა ღონისძიებანი, რომელთა მიზანია გაეხორციელდეს სკკპ ცენტრალური კომიტეტისა და სსრ კავშირის მინისტრთა საბჭოს დადგენილება 1988-1995 წლებში მსუბუქი მრეწველობის ტექნიკური განახლებისა და საქონლეზე მოსახლეობის მოთხოვნილების დაკმაყოფილების პრობლემის დაჩქარებული გადაჭრის შესახებ. მადალხარისხოვანი საქონლის წარმოებაში ძირეული გარდატეხის მიღწევისა და პროდუქციის ასორტიმენტის გაფართოების მიზნით გათვალისწინებულია განხორციელდეს მსუბუქი მრეწველობის საწარმოთა რეკონსტრუქციისა და მოდერნიზაციის, წარმოებაში პროგრესული ტექნიკისა და ტექნოლოგიის დანერგვის, ნაწარმის განახლებაში მოქნილობის უზრუნველყოფის ფართო მასშტაბის პროგრამა. დადგენილებაში განსაკუთრებული ყურადღება ეთმობა ყოველგვარი პირობების შექმნას ინოვაციური შრომის ორგანიზაციის საფარგლებში მიმდინარეობს ახალი 19 სართულიანი სასტუმროს მშენებლობა, იგი ბევრად გაუმჯობესებს ოთახი წინამორბედებისაგან. ეს სასტუმრო ამჟერკავკასიაში ყველაზე დიდი იქნება. შენობა შესდგება ორი კორპუსისაგან, რომლებსაც ჩქარსისულნი ლეტები აერთიანებს. სასტუმროში გათვალისწინებულია სავაჭრო ცენტრი, რესტორანი, ბარი, ფოსტა-ტელეგრაფი, საყოფაცხოვრებო მომსახურება.

სასტუმროს ამენებს გაერთიანება „თბილისკალმშენის № 8 სახლისაშენებელი კომბინატის კოლექტივი.

ს ა ნ ა ს ტ ა ნ ი: ახალი სასტუმროს მოწინავე მშენებლები: ო. ჭკადუა, დ. ვეფხვაძე და ა. თოდეკი.

ს. კილაძის ფოტო.

საქართველოს სსრ ფინანსთა ეროვნული ბანკის ბიუროს ინფორმაციის

ბანკის ბიუროს 6 სექტემბერს ბანკის ბიუროს 6 სექტემბერს ბანკის ბიუროს 6 სექტემბერს

... ბიუროს

ბიუროს 6 სექტემბერ

... ბიუროს

ბიუროს 6 სექტემბ

... ბიუროს

ბიუროს 6 სექტ

... ბიუროს

ბიუროს 6 სექ

... ბიუროს

ბიუროს 6 س

... ბიუროს

ბიუროს

... ბიუროს

ბ

... ბიუროს

... ბიუროს

... ბიუროს

ოჯახი—ქვეყნის დედაბოძი

№ 2

პროგლემა

ეს იყო ამ 13 წლის წინ, მაშინ, როდესაც პირველი ქალიშვილის დედა გავხდი. 13 წელი არცთუ ისე ცოტა დროა, მაგრამ დღესაც თვალწინ მიდგას ის ქალის სახე, რომელიც ჩემს გვერდით სწოლაზე იწვა. ის სახელმწიფოს ჩემთან ქალაქის ერთ-ერთი გაზეთების განყოფილების ინსპექტორმა, რომელმაც ამ ქალს უარი უთხრა (გვარს იმიტომ არ ვასახელებ, რომ იგი უკვე განთავისუფლებულია ამ თანამდებობიდან, მაგრამ მისი აზრის მოსმენა არ იქნება ინტერესოსანლებული) და ჩამოთვალა ის ქალალდების ნუსხა, რომელიც საჭიროა შვილად აყვანის დროს.

გაოცება რომ შემამჩნია, დასძინა.

— არა, ეს სულაც არ გახლავთ ბიუროკრატიზმი. ეს ქალალდები სწორედ პატარების საკეთილდღეოდაა მოგონილი. ჩვენ დარწმუნებულნი უნდა ვიყოთ, რომ ბავშვი კარგ ხელში ხვდება, ასეთებს პირდაპირ ბავშვთა სახლს ვაბარებთ, იქაც 6 თვე უვლიან და თუ დედამ არ მიაკითხა, მერე შეუძლიათ გაავშვილონ.

— რამდენი ადამიანია, რომელსაც სურს ბავშვი პირდაპირ სამშობიაროდან აიყვანოს, არავის გაგებინოს, რომ ის საკუთარი არ არის. ბევრს სურს არა მარტო აიყვანოს ბავშვი, არამედ ორსულობის ამიტაცია მოაწყოს, ჩვენ გვაქვს ამის უფლება, — ამბობს ბატონი ერასტი, — ქალი წენასწარ დავაწერინოთ სამშობიაროში. ისე კი უნდა გითხრათ, რომ ჩვენთან შვილად აყვანა ძალიან არასრულყოფილი სისტემაა. შექმნილი თავიანთ მრავალრიცხოვანი ხელისშემშლელებით. რამდენი ცნობა უნდა აიღო, რამდენ ინსტანციაში უნდა გაიარო.

სამწუხაროდ, ჩვენთან საკმაოდ ბევრი „უარყოფილი“ ახალშობილია, მაგრამ სახელიეროდ, მათი შვილად აყვანის მსურველებიც ბევრნი არიან. სწორედ ამ სისტემის გამო წლობით დგანან ადამიანები ბავშვის მოლოდინში თბილისის განთლების განყოფილებათან შექმნილ სპეციალურ რიგებში. ეს გასაკვირია, ეს ერთი დამაშფოთებელი. დაკვირვებამ გვიჩვენა, რომ კანონი, რომელიც ამ ოროიდე წლის წინ მოქმედებდა, უფრო გამართლებული იყო. მაშინ ამ საქმის სამშობიარო სახლები განაგებდნენ. იურისტი და მთავარი ექიმი, სათანადო სახუთების წარდგენის შემდეგ, უფლებამოსილი იყვნენ ბავშვი გაეშვილებინათ. ახლა დედას აქვე ეძლევედით ბიულეტენს. რაც ეს კანონი შეიცვალა და რიგები განთლების განყოფილებაში გადავიდა, მდგომარეობა გართულდა.

ეს საქმე ძალიან სათუთია და პირველ რიგში ოპერატიულობას საჭიროებს. წარმოიდგინეთ, ზოგჯერ ბიუროკრატები იმე ეჰპიუნარებენ ნებართვის გაცემას, დიდი დრო გადის, ამასობაში პაწია იზრდება, 5-6 თვის ბავშვს კვლავ ახალშობილად ატარებენ.

ყველა განათლების განყოფილებასთან შექმნილია მეურვეობისა და მზრუნველობის სამეო, რომელსაც განყოფილების გამგე უდგას სათავეში, მდივანია სკოლამდელი აღზრდის მეთოდისტი. სამეო, სამწუხაროდ, საზოგადოებრივ საწყისებზეა. ეს კი გარკვეულ სიძნელეებს ქმნის. მარტო სკოლამდელი აღზრდის მეთოდისტს რაიონის 19 ბაღი ანარია. ძალიან ზშირად სასამართლო პროცესებზეც ეძახიან — ისე რომ, ეს მეტად სერიოზული საქმე, როგორიც შვილად აყვანა, რაღაც დანამატივით არის წარმოდგენილი.

...თბილისის პირველი მაისის რაიონის განათლების განყოფილების ვეწვეთეთ, აქ გულისხმიერი ადამიანები მუშაობენ და საქმეც შეძლებისდაგვარად მოწესრიგებული აქვთ. სწორედ ამიტომ საინტერესო იყო მათი ზოგი მრავალი შვილის გაზრდაში, ზოგიც მატერიალურ კეთილდღეობაში და ასე დაფსრულებლივ, მაგრამ თუ ბედნიერება სწორედ ის არის, რისკენაც ჩვენ ბევრად ისეთი ყველი შეერნა, ხნთნი და ჯანით ერთმანეთის შესაფერისი რომ ყოფილიყვნენ. წყვილად უნდა ეცალოთ, უღელიც თანაბრად გიწიოთ, ერთმანეთი არ უნდა დაეჯანმანთ, არ დაეჩაგრათ, რომ უღელი არ გამარუდებულიყო და ხნულიც არ გაემრუდებინა.

სწორედ რომ ურემსა ჰგავს ოჯახიც, მასაც ადგას უღელი, რომლის ჯანასაც ცოლი და ქმარი (მომავალი დედა და მამა) ერთად ეწევიან, მაგრამ ვაი, თუ ერთ-ერთმა ოჩანი ხარივით განზე გიფიანა... თუმცა მათი ურთიერთდამოკიდებულება ისეთი რამ არის, მხოლოდ ამ ორ მხარეს რომ უნდა ეხებოდეს. აქ ჩარევა, სხვისგან რაიმეს რჩევა, აზრის მიწოდება ძალზე ძნელია, რაგინდ მოზომილი და ფაქიზი არ იყოს. ამიტომაც ცხადია, ამ წერილით ვინმესთვის ჭკუის სწავლებას არ ვაპირებთ, არც თითის დაქნევა განვეზიზრახავს. მხოლოდ ჟურნალისტი ვარ ბელნიერი, რაგინდ მოზომილი და ფაქიზი არ იყოს. ამიტომაც ცხადია, ამ წერილით ვინმესთვის ჭკუის სწავლებას არ ვაპირებთ, არც თითის დაქნევა განვეზიზრახავს. მხოლოდ ჟურნალისტი ვარ ბელნიერი, ბედნიერი ოჯახის ფიქრობს, ზრუნავს, წუხს. ოჯახს საკუთარი ტრადიციებიც აქვს, კანონებიც კი, რომელთა დარღვევა იციან, არ ეპატიებათ...

და, როცა იცი, არაერთია ამგვარი ოჯახი, მით მეტად გტკივა გული, უმრავლეს შემთხვევაში წერილიმნებისთვის დანგრეულ ოჯახთა სიმრავლის გამო.

შეცდომის სიმძიმე

ამას წინათ ქალი უბის წიგნაკში ასეთი ჩანაწერს წავაწყდი: „მავანმა ქალიშვილმა თქვა: მიყვარს მამაკაცი, რომელიც ბაზარში სიძეირეს არ უშინდება და საფფულედან ამაყად იღებს თუმნიანებსო“.

ეს ჩანაწერი მაშინ საგაზეთო წერილისთვის არ გამომიყენებია, მაგრამ დღემდე ყურებში მიწოვს.

თურმე ქალიშვილს მოსწონს ჩამოყალიბებული საქმოსანი.

არ იცის და არც უნდა იცოდეს, რადგან მისი იდეალი ასეთი მამაკაცია და სწამს, რომ ბზოლოდ მას „შეუძლია ყველაფრის ზოგნა“, მაგრამ თუ ისე მოხდა, რომ მისი, ან მასავით მოაზროვნე ქალიშვილის ქმარი გახდა არა საქმოსანი, არამედ ალალ, პატიოსან ოჯახში აღზრდილი ახალგაზრდა, რომლისათვის ადამიანის ღირსების მთავარი კრიტერიუმი პატიოსანი შრომა, მაშინ...

აი, მაშინ კი კაპასდებიან და იმადლებენ ხმას.

— კი ბატონო, მესმის პატიოსანი შრომა და სინდისი რომ მთავარია, მაგრამ ჩაცმა-დახურვაც ხომ საჭიროა? და მე მომსწრე ვარ იმისა, თუ როგორ დაინგრა ერთი ახალგაზრდა ოჯახი ძვირადღირებული ქუჩქეს გამო.

ქუჩქის შეძენის სურვილმა, ახალგაზრდა ქალს დანაშაული ჩადენინა. მართალია, კაცი არ მოუკლავს, მაგრამ ზნეობრივად კი დაეცა. ქმრის უნაშრომ ნიშნობის ბეჭდი გაყიდა...

დიახ, ის ნიშნობის ბეჭდები, ჩვენს ბებიებს და დედებს სიკვდილამდე თითიდან რომ არ წაუძვრიათ. თუმცა საკმაო გაჭირვება უდგინათ. ამიტომაც გითხარით, დანაშაული ჩადენიმეთქი და განა ცოდვად ჩამეთვლება, თუ მის მოქმედებას დანაშაულს ვუწოდებ.

ცოლის მოქმედებით აღელვებულმა ქმარმა, ჯერ ქუჩქი აქცია ნაკუწებად, მერე ამის შემხედვარე გაადფრთებულ ცოლს გაუწია სილა...

ძვირად დაუჯდა ეს აღელვება... იგი რამდენიმე წლით მოწყდა საზოგადოებრივ შრომას...

ასე დაინგრა ოჯახი!

ახლა იმას გიამბობთ, როგორ თქვა უარი ახალგაზრდა ქალმა შვილებზე, რომ თავისი ბედი სხვა მამაკაცისათვის დაეკავშირებინა.

მოსამართლის წინ ახალგაზრდა ცოლ-ქმარი ისხდნენ. ისინი მის სიტყვას ელოდნენ.

— შვილები? — იკითხა მოსამართლემ.

— შვილებზე პრეტენზია არა მაქვს, ჩემი დედამილი უკვე აღზრდილ, — უპასუხა ქალმა.

განქორწინება შედგა.

ასაკოვანი მანდილოსანს აღარ ებასაკ მოეუსმინოთ:

— „ჩემი გასაჭირის საამკარაოზე გამოტანა ნამდვილად არ მინდოდა, მაგრამ სხვა გზა ვერ ვიპოვე. იქნება მკითხველმა ძირჩიოს რამე?

55 წელს გადაცილდი და განვლილ ცხოვრებაზე კარგს ვერაფერს ვიტყვი. სკოლის მერხიდან გავთხოვდი. ბედნიერი ოჯახიც მქონდა. მხოლოდ ორ წელიწადზე. გასტანა ჩემმა ბედნიერებამ. მეკ ქმარი ჯარში გიწოვეს და მე ჩემი ქალიშვილით მშობლებთან წავედი. ქმრის ნათესავებმა, რა თქმა უნდა, საქციელი არ მომიწონეს. იყო დავა, ბოლოს განშორება, აი ვიცი, ბედისწერა იყო თუ ჩემი ახალგაზრდული დაუკვირვებლობის ბრალი, მეუღლის ჯარიდან ჩამოსვლამდე ბევი სხვას დავუკავშირე. ორი ვაჟი შემეძინა.

შეცდომის სიმძიმე

ამას წინათ ქალი უბის წიგნაკში ასეთი ჩანაწერს წავაწყდი: „მავანმა ქალიშვილმა თქვა: მიყვარს მამაკაცი, რომელიც ბაზარში სიძეირეს არ უშინდება და საფფულედან ამაყად იღებს თუმნიანებსო“.

ეს ჩანაწერი მაშინ საგაზეთო წერილისთვის არ გამომიყენებია, მაგრამ დღემდე ყურებში მიწოვს.

თურმე ქალიშვილს მოსწონს ჩამოყალიბებული საქმოსანი.

არ იცის და არც უნდა იცოდეს, რადგან მისი იდეალი ასეთი მამაკაცია და სწამს, რომ მხოლოდ მას „შეუძლია ყველაფრის ზოგნა“, მაგრამ თუ ისე მოხდა, რომ მისი, ან მასავით მოაზროვნე ქალიშვილის ქმარი გახდა არა საქმოსანი, არამედ ალალ, პატიოსან ოჯახში აღზრდილი ახალგაზრდა, რომლისათვის ადამიანის ღირსების მთავარი კრიტერიუმი პატიოსანი შრომა, მაშინ...

ეს ამბავი ერთ-ერთ ოჯახში მაქვს, ჩემი დედამილი ეკუთვნის. ბედნიერებაა, რომლის საძირკველსაც ცოლ-ქმარის ურთიერთობები ამაგრებს, სამწუხაროდ, ამგვარი ურთიერთობების უნივერსალური რეცეპტი არ არსებობს. ეს თვითონ მეუღლეებმა უნდა შეიმუშაონ...

ცოლი: — ურთიერთ ნდობა. აი ერთ-ერთი საფუძველი ჩვენი ოჯახური სიმტკიცილიისა. ერთმანეთს არაფერს ვუმალავთ. ყველანი მეგობრები ვართ. ვისწავლეთ ყოველგვარი სიძნელის ერთად გადალახვა.

ამ ოჯახში ჯანსაღი ატმოსფერო სალად მოაზროვნე შვილების აღსაზრდელად. აქ თითოეული ოჯახის წევრი ერთმანეთზე ფიქრობს, ზრუნავს, წუხს. ოჯახს საკუთარი ტრადიციებიც აქვს, კანონებიც კი, რომელთა დარღვევა იციან, არ ეპატიებათ...

და, როცა იცი, არაერთია ამგვარი ოჯახი, მით მეტად გტკივა გული, უმრავლეს შემთხვევაში წერილიმნებისთვის დანგრეულ ოჯახთა სიმრავლის გამო.

ბედნიერ ოჯახ

ზოგი ფიქრობს, რაკი თბილისში ვერ ხერხდება საიდუმლოების დაცვა, იქნებ რეგიონებში ეს ბედნიერ ოჯახ

ბავშვის აყვანაო და მოიხსნა აღრიცხვიდან.

ზოგი ფიქრობს, რაკი თბილისში ვერ ხერხდება საიდუმლოების დაცვა, იქნებ რეგიონებში ეს ბედნიერ ოჯ

ბავშვის აყვანა ისე, რომ აკანონება არ გაიგონო. მაგრამ ნურას უკაცრავად. აქაც კვლავ გასაღელია ეს ინსტანციები, ერთის დადასტურებაა. აღმასკომის გადაწყვეტილება, აქტი და განათლების განყოფილების სამართლებრივ

ბავშვ

ბავშ

ბავ

ბავ

ბავ

პრობლემები ცოტა როდი გვაქვს

მეცხრამეტე საკავშირო პარტიკონფერენციის გადაწყვეტილებათა რეალიზაციის პერიოდი დაიმახვა ახალი სასწავლო წლის დასაწყისს, მასთან დაკავშირებული პრობლემების გადაწყვეტის გზების ძიებას, მათი დროულად გადაჭრისათვის ზრუნვას.

პრობლემები კი იყოტა როდია. მათი სიმრავლე, მასშტაბურობა და სირთულე თვით კონფერენციამ მიერ გამოტანილ დასკვნებთან და დებულებებთან არის დაკავშირებული. კონფერენციამ შრომატიკულ მნიშვნელობა მიანიჭა გარდაქმნის თეორიული არსებობის ზრდას, იდეოლოგიური მეშაობის განახლებას, რუტინისაგან, შაბლონისაგან მის განთავისუფლებას, ცხოვრების რეალობებთან მისი მინაარსისა და ტონის შესაბამისობას, ყველა სიინტერესო საკითხებზე ადამიანებთან ლაპარაკი ენის პირდაპირი სკა-ბასის უნარს. თუ ცინმეს მოეთხოვება ეს უნარი, პირველ რიგში მათ, ვინც ახალგაზრდობას საზოგადოებრივ მეცნიერებებს ასწავლის, რადგანაც პარტიას გარდაქმნის ამ ეტაპზე ინიციატივიან ძალად ახალგაზრდობა მიიჩნია. კონფერენციამ უეცლესად მიიჩნია „ბორკილეულებიდან ძლიერი, მთელიანი სახელმწიფო პოლიტიკა მოზარდი თაობის მიმართ, რომელიც ქმნის პირობებს იმისათვის, რომ ახალგაზრდობამ რაც შეიძლება ადრე მოიპოვოს ძალოვანებლობა, მეჩსმალურად გამოავლინოს თავისი ნიჭი და ზორკი შეასხას თავის საარსებო მიზნებს, უკეთ იყოს მომზადებული ამისათვის, რომ დროზე იესროს ეკონომიკური, პოლიტიკური და მორალური პასუხისგებლობა ქვეყნის ბედისათვის, სოციალიზმის ბედისათვის".

წამოყრილ პრობლემებთან დაკავშირებთან საფიქრალი და საზრუნავი დიდი აქვთ საზოგადოებათქოდნებს, განსაკუთრებით მათ, ვინც სკოლაში საბჭოთა კავშირის ისტორიასა და საზოგადოებათქოდნობას ასწავლის, ზოგო უმაღლეს სასწავლებლებში — სკკპ ისტორიას.

ამგვარად არსებული სახელმძღვანელობები, რომლებიც არ შეესაბამება სადღისო მოთხოვნებს, ვერ მისცემს ახალგაზრდობას სწორ, მეცნიერულად დასაბუთებულ ცოდნას, ვერც პარტიის, ვერც ქვეყნისა და საზოგადოების ისტორიას, ვერც საზოგადოებრივი განვითარების მოვლენებსა და პროცესების შესახებ. ვერც სკოლის მოსწავლეი და ვერც სტუდენტი ვერ გასცდება პიროლენის ეტაპს, სუბიექტივიზმისა — ეოლუნტარიზმის, უფრობის პერიოდების დოგმატურ ახოგნებას, შაბლონს, სიყალბეს.

**ყოველივე ამის თავიდან აცილების ერთ-ერთი გზაა ეფექტური სწავლელი წლის ბოლოს მიღებული გადაწყვეტილება — საშუალო სკოლის „ბ" ისტორიისა და საზოგადოებათქოდნებაში გამოცდების ჩ. ბუნებრივ, ეს ეფექტურობა — ეფექტურობა ეფექტურობა, ეფექტურობა — ეფექტურობა, ეფექტურობა — ეფექტურობა, ეფექტურობა —

თოჯინების თეატრთა სატკივარი

ბარდაქმნილა და საჯაროობის ვითარებაში უდიდეს მნიშვნელობას იძენს ზრნება მომავალ თაობაზე. ეს ეკეთილშობილური მისია, ოჯახთან ერთად, ძირითადად ეკისრებათ სკოლასა. და თეატრს, სკოლაც და თეატრიც ერთსა და იგივე მიზანს ეწესახურება — მისცეს მომავალი თაობას გონებრივი და სულიერი საზრდო, აღზარდოს ქვეყნისათვის სასარგებლო ადამიანები.

სკოლამ დროზე თქვა — უარი დოგმებსა და სტერეოტიპებზე და ინტენსიურად დაიწყო ძიება, რომელიც გარდაქმნისა და რეფორმის სიმეფოდ საყრდენს წარმოადგენს.

რაც შეეხება საბავშვო, კერძოდ კი თოჯინების სახელმწიფო თეატრებს, უმეტესად მათი ცხოვრება ყველაზე დებულად მდორედ მიმდინარეობს, არ იგრძნობა ინტენსიური ლტოლვა სიახლისაკენ. მათი სპექტაკლების უმრავლესობაში ნაკლებადაა ბავშვებისათვის აუცილებელი ფანტასტიკური, სახეიმო და სასიხარულო ელემენტები, სამაგიეროდ, მძლავრობს თეატალური ხელოვნებისათვის ყველაზე დიდი მტერი — უგემოვნობა და პროფანაციალიზმი, რაც გამიდინარეობს რეჟისორისა და აქტიორის უინტერესო, უამოცანო დამოკიდებულებიდან, ე. წ. შტამპიდან, შტამპიდან თუნდაც ხმაში... დიახ, თოჯინების მსახიობთა აკილესის ქუსლია სასცენო მეტყველება, ეს უკანასკნელი კი, როგორც მოგეხსენებთ, ყველაზე მთავარი საშუალებაა პერსონაჟის ხასიათის, განწყობისა და განცდის გადმოსაცემად. რუსთაველის სახელობის სახელმწიფო თეატრალურ ინსტიტუტს დიდი გულისყური მართებს საბავშვო თეატრების მსახიობთა სასცენო მეტყველების გასამართავად და გასაუმჯობესებლად.

ცნობილია, რომ თეატრს ოთხი რამ ჰკვებავს: დრამატურგი, რეჟისორი, მხატვარი და მსახიობი. თოჯინების თეატრიც ხომ ამ ოთხი კომპონენტის ჰარმონიული შერწყმაა. რეჟისორს აქ წამყვანი როლი ეკისრება.

რეჟისორისა და მხატვრის მიერ ნაპოვნი ფორმა, მოქმედ პირთა იერსახე, ცოცხლდება მსახიობებში. რთულია საბავშვო თეატრის შემოქმედების ტექნოლოგია — სპეციფიკა და, რა თქმა უნდა, რეჟისორებიც საგანგებოდ უნდა იყვნენ მომზადებული. დღესათვის ჩვენს თეატრებში ბრძოდ დამდგმელებად მუშაობენ დრამატიული თეატრის რეჟისორები, რომლებიც ნაკლებად იცნობენ თოჯინების ხელოვნებას. უჭირთ რა თოჯინის მიღმა შემოქმედებითი სახეების ძიება, მსახიობისა და თოჯინის ერთ მოქმედ პირად გარდასახვა, თოჯინების შორის ურთიერთ დამოკიდებულების დამყარება, სპექტაკლებს დგამენ მსახიობთა გამოცდილებაზე დაყრდნობით და პირადი ინტუიციით. გარდა ამისა, არც თუ ისე იშვიათად მსახიობები გამოჰყავთ თეატრიდან და ითამაშებენ ე. წ. ცოცხალი პლანით, რაც ნორჩ მაყურებელს ეუცხოება — თოჯინების თეატრში იგი იმ განწყობილებით მიდის, რომ თოჯინები ნახოს.

სადღეისოდ თოჯინების თეატრებში სპეციალური განათლების ჭვრნე მსახიობთა რიცხვი 20-30 პროცენტს არ აღემატება. პრაქტიკოსებიდან გარკვეული ნაწილი, სასეანო მონაცემების წყალობით, წარყვან მსახიობთა რიცხვში მოხვდა, ხოლო ნაწილი მოყვარულებისა სტატისტები არიან. თუ ამას დავუმატებთ მათ ფუზიკურ და ფსიქიოლოგიურ დატვირთვას — დღეში ორი სპექტაკლი, შემდეგ რეპეტიციები, მკრებები, თათბირები, შეხვედრები, პრაქტიკულად თითქმის არ რჩებათ დრო საკუთარ თავზე მუშაობისათვის. ყოველივე ეს უარყოფითად მოქმედებს სპექტაკლების ხარისხზე, რომელთა გარკვეული ნაწილი მხოლოდ ერთობს ბავშვებს, არც ემოციებს იწვევენ და არც ფანტაზიას უღვიძებს.

თოჯინების თეატრების მოღვაწეობის ყველაზე სუსტი რგოლია ეროვნული დრამატურგიის ნაკლებობა, ჭარბობს თარგმნილი პიესები. როგორი წ